

Het is nacht. Diep in het donkere bos trekt een stevige wind aan de takken van de bomen. Daar ligt het kasteel van Beest. Beest ziet er angstaanjagend uit, maar achter zijn woeste uiterlijk schuilt een eenzame ziel.

Binnen de stilte van de kasteelmuren brengt Beest zijn dagen door met boeken lezen, naar de regen luisteren en voor zijn rozentuin zorgen. Hij heeft één grote wens: dat iemand hem op een dag ziet zoals hij echt is, en niet wegloopt.

Ooit, lang geleden, bruisde het kasteel van leven.
Er heerste een knappe maar arrogante prins.
Op een avond klopte een vrouw aan bij de poort
van het kasteel. 'Alstublieft, beste prins,' smeekte ze.
'Laat mij hier schuilen voor de regen,
dan geef ik u een van mijn rozen.'

Maar de prins keurde haar geen blik waardig.
'Ga weg, oude heks,' riep hij. Hij wist niet dat
de vrouw eigenlijk een fee was, die hem nu
vervloekte: 'Pas wanneer iemand echt van je
houdt, zul je weer een mens worden ...'

En vlak voor ze weer verdween,
sprak ze nog een waarschuwing uit:
'Zorg goed voor je tuin, want wanneer het
laatste blaadje van deze betoverde roos valt,
is alles verloren ... voor altijd.'